
Łubcze, st. 25, gm. Karczów, woj. lubelskie, AZP 94-92/18

Informator Archeologiczny : badania 33, 35-36

1999

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

Znaleziono łącznie 3832 zabytki, w tym 2043 fragmenty ceramiki, 1164 wytwory krzemienne, 74 fragmenty przepalonych kości i 1 zabytek – przedmiot gliniany (ciężarek).

Fragmenty ceramiki należy głównie wiązać z kulturą niemeńską. Bardzo nieliczne związane są z osadnictwem kultury pucharów lejkowatych i kilka z kulturą ceramiki sznurowej.

Niemal całość wyrobów krzemiennych wykonano z surowca kredowego zbieranego z powierzchni. Znaleziono również kilka wyrobów z krzemienia czekoladowego, w tym 1 duży wiór korowy oraz drapacz odłupkowy. Zabytki te należy wiązać z fazą osadnictwa schyłkowopaleolitycznego kultury świderskiej. Odnotowano również kilka okazów z krzemienia świeciechowskiego, którego użytkowanie przypadało najprawdopodobniej na fazę osadnictwa kultury pucharów lejkowatych.

Dokumentacja znajduje się w Wojewódzkim Urzędzie Ochrony Zabytków, Delegaturze w Łomży, materiały – w Muzeum Północno-Mazowieckim w Łomży.

ŁUBCZE, st. 25, gm. Karczów, woj. lubelskie, AZP 94-92/18

- cmentarzysko kultury pucharów lejkowatych (neolit)
- osada (?) kultury pucharów lejkowatych (neolit)
- cmentarzysko kurhanowe kultury ceramiki sznurowej (schyłkowy neolit)
- okopy z okresu I wojny światowej

Badania wykopaliskowe kierowane przez mgr Jolantę Bagińską (Muzeum im. Janusza Petera w Tomaszowie Lubelskim) prowadzone były w ramach programu konserwatorskiego badań ratowniczych (finansowanego przez GKZ) dużego cmentarzyska kurhanowego zlokalizowanego na południowym garbie Grzędy Sokalskiej. Drugi sezon badań. Przebadano powierzchnię 490 m².

Przebadano obszar po zachodniej stronie kurhanu nr 3, starając się określić zasięg cmentarzyska w tym kierunku i wyeksplorować niszczone groby, zakładając, że cmentarzysko kultury pucharów lejkowatych może rozciągać się w tą stronę (w ubiegłym sezonie odkryto pod nim cmentarzysko kultury pucharów lejkowatych i rozpoznano jego zasięg w kierunku północnym, wschodnim i południowym, gdzie odsłonięto groby kultury pucharów lejkowatych ułożone równolegle względem siebie wąskim pasem wzdłuż osi zachód-wschód). Badania nie przyniosły jednak oczekiwanych rezultatów, gdyż okazało się, że teren cmentarzyska (i ewentualne groby na tym odcinku) został zniszczony przez okopy z okresu I wojny światowej, działalność rolniczą oraz erozję naturalną. W wykopach zarejestrowano bowiem ułamki ludzkiego materiału kostnego, fragmenty ceramiki naczyniowej kultury pucharów lejkowatych, a także zarysy rowów strzeleckich, w których rejestrowano elementy uzbrojenia, oraz prostokątną jamę, w której znaleziono szkielet konia (ob. 2).

Osada kultury pucharów lejkowatych reprezentowana była przez niewielki obiekt gospodarczy pod kurhanem nr 4 z materiałem krzemiennym oraz luźny materiał ceramiczny rejestrowany w innych wykopach na stanowisku.

Przebadano kurhan nr 4 z cmentarzyska kurhanowego zarejestrowanego na tym stanowisku. Nasyp tego obiektu i warstwy podnasypowe gleby pierwotnej zostały już całkowicie zniszczone przez orkę i procesy erozji naturalnej. W obrębie strefy podnasypowej zarejestrowano na poziomie stropu pierwotnej warstwy przedcalcowej wmycia z płaszcza nasypu kurhanu, które wyznaczały jego zasięg (średnica około 8 m). W centralnej części strefy podnasypowej uchwycono wymycia z jamy grobowej, która również była kompletnie zniszczona i nie zachowały się żadne elementy kostne, ani też wyposażenie grobowe. Dość wyraźnie natomiast manifestowała się rozległa jama przykurhanowa, tzw. glinianka, która posiadała zarys rogała i otaczała kurhan na 3/4 jego obwodu.

Dokumentacja powykonawcza z badań znajduje się w WUOZ Lublin Delegatura w Zamościu, a materiały zabytkowe zdeponowano w Muzeum im. J. Petera w Tomaszowie Lubelskim.

Wyniki badań zostaną opublikowane w „Archeologii Polski Środkowowschodniej”, t. V, 2000.
Badania nie będą kontynuowane.

Miechowice, st. 4A, gm. Brześć Kujawski, woj. kujawsko-pomorskie, AZP 48-45/50 – patrz: młodszy okres przedrzymski – okres wpływów rzymskich

MŁODÓW-ZAKĄCIE, st. 14, gm. Lubaczów, woj. podkarpackie, AZP 100-87/68

- cmentarzysko kultury środkowodnieprzańskiej i sznurowej (schyłkowy neolit)
- obozowisko kultury trzcinieckiej (starszy okres epoki brązu)

Ratownicze badania wykopaliskowe, przeprowadzone w terminie od 13 do 26 lipca przez Agatę Pilch (autorka sprawozdania, Muzeum w Lubaczowie). Finansowane przez WKZ w Przemyślu. Trzeci sezon badań. Przebadano powierzchnię 50 m².

Badania miały na celu zlokalizowanie ewentualnych dalszych grobów oraz obiektów osadowych. Wykonano 6 wykopów kontrolnych na całej dostępnej, niezniszczonej części stanowiska, w których nie stwierdzono pozostałości pochówków, jam osadowych, innych obiektów pradziejowych ani warstwy kulturowej. Wyniki badań wskazują, że znajdował się tutaj pojedynczy kopiec z dwoma pochówkami lub też ewentualne inne zostały wcześniej zniszczone przez eksploatację piasku. Natomiast obozowisko kultury trzcinieckiej miało zapewne charakter krótkotrwały i pozostawiło po sobie ślady jedynie w postaci drobnych fragmentów ceramiki i grudek polepy znajdujących w stropie humusu leśnego.

Materiały są przechowywane w Muzeum w Lubaczowie.

Wyniki badań wcześniejszych opublikowano w „Sprawozdaniach Archeologicznych”.

Badania nie będą kontynuowane.

NADRYBIE-DWÓR, st. 3, gm. Puchaczów, woj. lubelskie, AZP 75-86/116

- grób skrzynkowy kultury amfor kulistych fazy II (neolit)

Ratownicze badania archeologiczne przeprowadzone w terminie od 21 do 24 września, przez dr Annę Zakościelną (autorkę sprawozdania, Katedra Archeologii Uniwersytetu Marii Curie Skłodowskiej w Lublinie). Finansowane przez WKZ w Lublinie. Pierwszy sezon badań. Przebadano powierzchnię 27 m².

Grób skrzynkowy kultury amfor kulistych został odkryty przypadkowo podczas orki. W wyniku przeprowadzonych niezwłocznie badań ratowniczych odsłonięto i wyeksplorowano grób oraz towarzyszącą mu jamę.

Konstrukcja grobowa składała się z 11 monolitów piaskowca sarmackiego, którym drogą obróbki kamieniarskiej nadano kształty regularnych płyt. Usytuowana była wzdłuż linii północny-zachód - południowy-wschód, z odchyleniem około 25° od kierunku wschód-zachód. Ściany pionowe zbudowane zostały z 8 płyt (po 6 na obie ściany dłuższe i po 1 na krótsze), uszczelnionych drobnymi „klinami” kamiennymi wiązanymi gliną, a w miejscach gdzie to było konieczne podpartych, zarówno w spągu, jak i na styku z płytami pokrywy górnej, mniejszymi konkrecjami piaskowca. Całość posadowiona została na kilkucentymetrowej podsypce z piasku. Pokrywa górna składała się z 3 płyt. Skrzynia grobowa miała wymiary 2,4 x 1,3-1,4 x 0,95 m. ważyła zaś 2380 kg.

Wewnątrz konstrukcji odkryto cząstkowy pochówek ludzki wyposażony w 2 naczynia i 2 siekiery wykonane z krzemienia pasiastego. Kości skurczonej kończyny dolnej, złożonej we wschodniej części skrzyni grobowej zachowały się w postaci białawych śladów w wypełnisku, które można było jedynie narysować i sfotografować. Tuż obok nich, w północo-wschodnim narożniku skrzyni grobowej stała amfora kujawska, zbliżona do typu IIA1. W połowie północnej ściany grobu znajdowało się drugie naczynie,